

Problema păcatului (3)

Partea a 3-a: Romani 7: Păcatul, Legea, eu-l și cum se continuă?

Versete călăuzitoare: Romani 7.1-25

Cuvintele introductive din capitolul 7 ne îndreaptă gândurile spre versetele paisprezece și cincisprezece ale capitolului anterior, unde apostolul a prezentat clar că cel care crede nu se află sub Lege, ci sub har. O ceartă aprinsă a luat naștere cu privire la acest punct, despre care ne relatează cartea Faptele apostolilor, în mod deosebit în capitolul 15.

Chestiunea litigioasă a fost rezolvată în Ierusalim pentru credincioșii dintre națiuni cu autoritate care oblică. Ei nu trebuie puși sub Lege. Dar era această întrebare clară și cu privire la credincioșii dintre iudei? Este clar că pentru credincioșii iudei aceasta nicidecum nu era clar. Faptele apostolilor 21.20 dovedește aceasta. De aceea era imperios necesar ca Pavel să prezinte situația detaliat și definitiv. De aceea el revine la începutul acestui capitol la această temă.

Versetul 1

Romani 7.1: Nu știți, fraților (pentru că vorbesc celor care cunosc legea), că legea are stăpânire asupra omului atât timp cât trăiește el?

Fraza intercalată în versetul 1 arată că el se adresează acum în mod deosebit fraților lui iudei. Numai ei cunoșteau Legea în adevăratul sens al cuvântului. Păgâni ar putea ști ceva despre aceasta, dar ca unii care priveau din afară. Israel o cunoștea dinăuntru, deoarece ei ca popor au fost puși sub Lege. Această remarcă a apostolului ne oferă o cheie importantă pentru acest capitol, deoarece ea redă punctul de vedere din care va fi tratată întrebarea. Primele șase versete ale capitolului poartă un caracter doctrinar și arată felul în care credinciosul a fost eliberat de robia Legii și a fost adus în legătură cu Hristos. În Romani 7.7 începe un pasaj care are a face în mare măsură cu experiența noastră. Sunt descrise în detaliu efectele Legii asupra inimii și conștiinței unui om temător de Dumnezeu. Primim o imagine în efectele practice ale Legii, care în cele din urmă pregătesc pe credincios pentru experiența eliberării, care se găsește în Hristos și în Duhul lui Dumnezeu. Remarcabil este faptul că în întreg capitolul 7 Duhul Sfânt nu este nici măcar o singură dată amintit, în timp ce în capitolul 8 El este amintit probabil mai mult decât în oricare alt capitol al Bibliei.

Apostolul ia ca punct de plecare bine-cunoscuta realitate că Legea domnește asupra unui om atâta timp cât el trăiește. Moartea, și numai moartea, sfârșește această domnie. Foarte clar aceasta se vede în exemplul legii divine a căsnicie, care este citată în versetele 2 și 3.

Versetul 4

Romani 7.4: Astfel că și voi, frații mei, ați fost făcuți morți față de lege, prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți, ca să aducem rod lui Dumnezeu.

Același principiu este valabil pentru lucrurile spirituale, așa cum arată versetul 4, cu toate că este sub o formă puțin schimbată. Legea ocupă poziția soțului, și noi, care credem, suntem în poziția soției. Însă nu este așa că moartea ar avea autoritate asupra *Legii*, ci că *noi* am murit. Versetul 4 arată foarte clar aceasta. În același sens și versetul 6 constată că noi am murit.

„Prin trupul lui Hristos” noi am murit față de Lege. La prima vedere această expresie pare puțin neclară. Pavel se referă aici, așa cum credem noi, la trupul Domnului, care a fost pregătit pentru El și pe care El l-a luat atunci când El a devenit Om. El a luat acest trup având în vedere ca în acest trup să sufere moartea, și de aceea expresia „trup al lui Hristos” este folosită aici în înțelesul morții Sale. Este aceeași vorbire simbolică ca și aceea pe care o avem în Coloseni 1.22, unde ni se spune că noi am fost împăcați „în trupul cărnii Lui, prin moarte”.

Versetele 2,3

Romani 7.2,3: Pentru că femeia măritată este legată prin lege de soțul ei cât timp trăiește el; dar, dacă soțul ar muri, este dezlegată de legea soțului. Astfel deci, cât timp trăiește soțul, ea se va numi adulteră, dacă va fi a altui bărbat; dar, dacă soțul moare, ea este liberă față de lege, astfel că nu este adulteră, chiar dacă ar fi a altui bărbat.

În moartea lui Hristos noi am murit față de stăpânirea Legii. Prin aceasta s-a sfârșit legătura cu primul soț. În același timp noi am intrat într-o legătură nouă, cu și sub Hristosul înviat. Fiecare iudeu a considerat vechiul soț, Legea, ca fiind sever și neînduplecat, asemenea unuia care „bate soția”. Cu toate acestea ei trebuiau să recunoască că au meritat din belșug ceea ce au primit. Ca și credincioși dintre națiuni nu ne putem imagina cât de mare trebuie să fi fost ușurarea când un iudeu convertit a descoperit că el era acum sub Hristos și nu mai era sub Lege. După ce el a fost „cununat” cu Hristos înviat dintre morți, standardul prescris era mai mare decât acela pe care Legea i l-a cerut vreodată, însă de la Hristos se revărsa acum spre el o nelimitată plinătate de har și putere, de care el avea nevoie ca să poată aduce rod pentru Dumnezeu. În imaginea „soțului” Hristos este izvorul oricărui ajutor, oricărei călăuziri și oricărei puteri precum și al oricărei mângâieri.

Versetul 5

Romani 7.5: Pentru că, atunci când eram în carne, pasiunile păcatelor care erau prin lege lucrau în mădulele noastre spre a aduce rod pentru moarte;

Cât de impresionant este contrastul pe care îl prezintă Romani 7.5! Acest verset este realmente foarte remarcabil, căci el numește patru lucruri, care aparțin împreună: carnea, Legea, păcatele, moartea. Legea a fost dată unui popor „în carne”. Aceasta a provocat păcatul, care se ascunde permanent în carne, să devină activ. Drept urmare au fost trezite „pornirile”

sau „patimile” păcatului, și toate acestea au fost urmate de moarte ca judecată a lui Dumnezeu. „Carne” nu înseamnă aici trupul nostru, ci natura noastră decăzută, care locuiește în trupurile noastre actuale. Fiecare persoană neconvertită este „în carne”, aceasta înseamnă, ea este stăpânită de carne și caracterizată de aceasta în starea ei. Observăm însă că această stare aparține trecutului pentru cel credincios. Apostolul spune: „atunci când eram în carne”.

Versetul 6

Romani 7.6: ... dar acum am fost dezlegați de lege, fiind morți față de ceea ce ne ținea, ca să slujim în înnoirea duhului, și nu în învechirea literei.

Apare un alt contrast, dacă ne îndreptăm spre versetul 6: „Pentru că, atunci când eram ...” (Romani 7.5), „dar acum” (Romani 7.6). Deoarece noi am murit cu Hristos, noi nu numai am murit față de păcat, așa cum arată Romani 6, ci noi am murit și față de Lege și de aceea suntem eliberați de ea. Drept urmare noi putem sluji lui Dumnezeu într-o formă cu totul nouă. Noi nu numai împlinim misiuni noi, ci noi facem aceasta într-un duh nou. În capitolul anterior am citit despre „înnoirea vieții” (Romani 6.4). Acum citim despre „înnoirea duhului”.

În Vechiul Testament citim despre persoane care se întorc la temerea de Dumnezeu dintr-o viață de nelegiuire și păcat, ca de exemplu Manase, împăratul lui Iuda, așa cum se relatează în 2 Cronici 33.11-19. S-ar putea probabil spune despre el că în timpul ultimilor ani ai domniei lui el a umblat în înnoirea vieții. Însă el putea sluji lui Dumnezeu numai conform principiilor și posibilităților rânduite de Lege, sub care stătea. De aceea era imposibil să fie caracterizat de înnoirea duhului. Dacă dorim să vedem o slujire în înnoirea duhului, atunci trebuie să ne îndreptăm spre un iudeu convertit în timpul actual de har. S-ar putea ca odinioară el să fi încercat să slujească lui Dumnezeu cu tot ce avea el mai bun în respectarea strictă a Legii. Dar acum el s-a recunoscut pe sine însuși ca fiu și moștenitor al lui Dumnezeu în Hristos Isus, și el slujește în duhul unui fiu care are înaintea Tatălui său un duh cu totul nou.

Un patron poate da la doi bărbați o anumită misiune, unul din ei fiind fiul său. Dacă tânărul este conștient într-o oarecare măsură de relația deosebită în care stă, el va face lucrarea cu o cu totul altă atitudine decât angajatul. Această imagine devine mai concludentă dacă noi luăm exemplul unei soții care urmărește interesele soțului ei. Eliberat de Lege prin moarte, prin moartea lui Hristos, noi suntem legați cu Hristos înviat, pentru ca noi să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou și să aducem rod pentru El.

Versetul 7

Romani 7.7: Deci ce vom spune? Este legea păcat? Nicidecum! Dar eu nu aș fi cunoscut păcatul dacă nu ar fi fost legea; pentru că n-aș fi avut nici conștiința poftei, dacă legea nu ar fi spus: „Nu pofti!”

În cazul unei astfel de învățături Hristos trece clar pe primul plan, și Legea este pusă în umbră. Este prin aceasta Legea cumva degradată? Se poate deduce din aceasta că ceva este

Romani 7

fals în Lege? Această întrebare este tratată în versetele din Romani 7.7-13, și se constată foarte clar că ea era desăvârșită în limitele care i-au fost hotărâte. Cauza dezastrului nu era în Lege, ci la păcat, care s-a ridicat împotriva Legii. În afară de aceasta păcatul a găsit în Lege atât ceea ce l-a provocat cât și ce l-a condamnat.

Romani 7.7 ne spune cum Legea a dezvelit păcatul și l-a condamnat. Înainte să vină Legea, noi am păcătuit, însă nu am cunoscut cât de păcătoși eram. Dar când Legea a vorbit am recunoscut imediat adevărata noastră stare. Exact așa cum un fir cu plumb arată cât de înclinat este un zid care se clatină, la fel ne demască Legea.

Versetul 8

Romani 7.8: Dar păcatul, găsind prilej prin poruncă, a lucrat în mine tot felul de pofte; pentru că, fără lege, păcatul este mort.

Era însă păcatul care a pricinuit sentința, nu Legea, așa cum ne învață Romani 7.8, cu toate că păcatul a încercat să ascundă aceasta prin aceea că el a devenit deodată activ tocmai când el era confruntat cu o poruncă clară a Legii. Tocmai faptul că ne-a fost poruncit să nu facem un lucru ne-a provocat să-l facem!

Versetele 9-11

Romani 7.9-11: Iar eu odinioară eram viu fără lege; însă, venind porunca, păcatul a prins viață, și eu am murit. Și porunca, ea, care era spre viață, s-a dovedit pentru mine spre moarte: pentru că păcatul, găsind prilej prin poruncă, m-a amăgit și, prin ea, m-a ucis.

Prin aceasta noi am avut a face cu Legea în două feluri. În primul rând ea a provocat păcatul să fie activ. Ea a tras o linie și ne-a interzis să trecem peste ea. Numai de cât păcatul ne-a provocat la încălcare, și noi am trecut peste linie. În al doilea rând, având în vedere această încălcare sub tot felul de forme Legea a rostit sentința de moarte asupra noastră. Este adevărat, că Legea a pus înaintea noastră viața cu cuvintele: „Fă aceasta și vei trăi”. Rămâne însă realitatea că tot ce ea a rânduit cu privire la noi s-a epuizat în a ne condamna la moarte, deoarece noi am ratat total să facem ceea ce ea ne-a poruncit. Aceste două rezultate ale Legii sunt formulate pe scurt și precis la sfârșitul versetului 9: „Păcatul a prins viață, și eu am murit.”

Versetul 12

Romani 7.12: Astfel că, în adevăr, legea este sfântă și porunca este sfântă și dreaptă și bună.

Deoarece lucrurile stau în felul acesta, Legea însăși nu merită nici o acuzare, căci ea este „sfântă, dreaptă și bună”. Păcatul este vinovat, nu Legea.

Versetul 13

Romani 7.13: Deci ceea ce este bun devine moarte pentru mine? Nicidecum! Dar păcatul, ca să se arate păcat, a lucrat moarte pentru mine prin ceea ce este bun, pentru ca păcatul, prin poruncă, să devină peste măsură de păcătos.

Păcatul a pricinuit moartea, cu toate că sentința de moarte a fost rostită de Lege. Într-adevăr păcatul lucra deja înainte să fie dată Legea, dar în momentul în care ea a fost dată, păcatul nu mai avea nici o scuză și împotrivirea lui obraznică a crescut peste măsură. Prin porunca dată păcatul a devenit deosebit de păcătos, așa cum spune Romani 7.13.

Avem aici un pasaj al acestui capitol în care apostolul vorbește la persoana întâi singular. În versetele din Romani 7.5 și 6 se spune: „noi ... noi ... noi”, în timp ce după întrebarea de la începutul capitolului se spune: „eu ... eu ... mie ... eu”. Schimbarea se bazează pe faptul că el vorbește acum despre experiențe, și când este vorba de experiențe, atunci fiecare trebuie să vorbească despre sine însuși.

Versetul 14

Romani 7.14: Pentru că știm că legea este spirituală, dar eu sunt carnal, vândut păcatului.

Primele cuvinte din versetul 14 constituie numai aparent o excepție a celor pe care noi tocmai le-am spus, dar nu sunt. Este o realitate că Legea este spirituală, aceasta nu este o chestiune de experiență, ci este constatat ca o realitate pe care noi o cunoaștem. În contrast cu aceasta stă ceea ce „eu sunt” și aceasta se învață prin experiență tristă: „carnal, vândut păcatului”.

Cum învățăm noi ce suntem? Prin aceea că ne ostenim sincer să ne supunem cerințelor pe care le pune Legea. Cu cât mai serios facem aceasta cu atât mai eficientă este lecția care se marchează în inimile noastre. Noi învățăm să cunoaștem natura noastră păcătoasă prin aceea că încercăm să fim buni.

Să ne amintim ce am învățat în Romani 6, căci acolo ne este arătată calea. Dacă prin credință ne actualizăm că noi am fost făcuți una cu Hristos în moartea Sa, vom înțelege că noi ne considerăm morți față de păcat dar vii pentru Dumnezeu, și drept urmare trebuie să ne dăm pe noi înșine și mădularele noastre lui Dumnezeu pentru a face voia Lui și buna Lui plăcere. Inimile noastre vor fi deplin de acord cu aceasta, ca fiind corect și că se cuvine, și ne spunem nouă înșine, probabil chiar cu mare entuziasm: „Exact! Voi face aceasta.”

Noi încercăm sincer să transpunem hotărârea în practică, și iată că avem parte de un șoc foarte neplăcut. Hotărârea noastră este foarte bună, dar cumva nu avem putere s-o împlinim. Vedem binele și-l recunoaștem în duhul nostru, dar eșuăm în a-l face. Vedem și răul și îl dezaprobăm, și cu toate acestea suntem încurcați în el, o stare foarte dureroasă și umilitoare, pe care o găsim descrisă în versetul din Romani 7.19.

În Romani 7.14-23 găsim cuvântul „eu” nu mai puțin de douăzeci și patru de ori. „Mie” și „al meu” se întâlnesc de zece ori. Evident autorul descrie o experiență, în timp ce el s-a pierdut în preocuparea cu sine însuși. Toate gândurile s-au îndreptat spre interior, spre sine însuși. Aceasta nu surprinde, căci tocmai acesta este în mod normal efectul Legii asupra unui suflet trezit, conștiincios. Dacă cercetăm mai îndeaproape aceste versete, constatăm că cu experiențele descrise sunt legate descoperiri prețioase.

Versetul 16

Romani 7.16: iar ceea ce urăsc, aceasta practic. Iar dacă ceea ce nu vreau, aceea practic, recunosc că legea este dreaptă.

1. El a descoperit prin experiență caracterul bun și sfânt al Legii. Ea este bună, așa cum spune Romani 7.12, dar acum el trebuie să spună: „Sunt de acord că Legea este bună.”

Romani 7.15: Pentru că ceea ce fac nu recunosc: pentru că ceea ce nu vreau, aceasta fac;

2. El a descoperit prin experiență starea lui decăzută nu numai ca fiind „carnală”, ci și ca „vândută păcatului”. Cineva care trebuie să mărturisească că el este așa de biruit, că el nu poate face ce vrea și că trebuie să facă ce urăște, și care ajunge într-o stare așa de umilitoare ca permanent să condamne propriile acțiuni, acela este cu adevărat înrobit. Noi ne asemănăm cu sclavii care sunt vânduți pe piață unui stăpân tiran, vânduți păcatului.

Versetul 17

Romani 7.17: Atunci însă nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine.

3. Însă el învață să diferențieze între ceea ce este în el lucrat de Dumnezeu, ceea ce noi numim „natura nouă”, și carnea, natura veche. Versetul 17 arată aceasta. El recunoaște că este adevăratul lui „eu”, care este legat cu natura nouă, și este un „eu” sau un „al meu” care trebuie respins, deoarece el aparține naturii vechi.

Versetele 18-21

Romani 7.18-21: Pentru că știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun: pentru că voința este cu mine, dar înfăptuirea binelui, nu. Pentru că nu binele pe care-l vreau îl practic, ci răul pe care nu-l vreau, pe acela îl fac. Iar dacă ceea ce eu nu vreau, aceea practic, nu mai fac eu aceasta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci legea aceasta că, pentru mine, care vreau să practic binele, răul este cu mine.

4. Prin experiență el înțelege caracterul adevărat al acelei naturi vechi. Când este vorba despre „mine”, atunci este „carnea mea” (aici vezi tu că este vechiul „eu”, care trebuie respins), în care nu locuiește nimic bun, așa cum spune versetul 18. Pur și simplu binele nu este prezent. De aceea nu are sens să-l cauți. Sunt unii printre noi care au petrecut luni grele, sau chiar ani, să caute binele într-un loc unde el nu era prezent?

Versetul 22

Romani 7.22: Pentru că, după omul dinăuntru, îmi place legea lui Dumnezeu, ...

5. El mai învață că, cu toate că acum el posedă o natură nouă, un „om dinăuntru” (Romani 7.22) în sine însuși nu-i poate da nici o putere. Omul dinăuntru ar putea să se bucure de Legea sfântă a lui Dumnezeu. Duhul lui poate fi de acord cu Legea, că ea este bună, dar cu toate acestea este o putere mai mare care lucrează în mădularele lui și care îl înrobește.

Cât de distrugătoare este această stare de lucruri! Unii dintre noi au cunoscut din belșug amărăciunea ei. Alții probabil trebuie s-o guste acum. Și dacă unii până acum nu au putut relata nimic despre aceasta, atunci ar trebui să nu fie liniștiți, căci imediat se pune întrebarea dacă ei într-adevăr posedă natura nouă. Dacă nu este nimic altceva decât numai natura veche, atunci conform experienței nu sunt cunoscute luptele și experiențele de acest fel.

Astfel de experiențe au o valoare mare, deoarece ele pregătesc sufletul pentru fericirea unei eliberări lucrute divin.

Versetul 23

Romani 7.23: ... dar văd o lege diferită în mădularele mele, luptând împotriva legii minții mele și ducându-mă în robia legii păcatului, care este în mădularele mele.

Dacă ne apropiem de finalul capitolului 7 din Romani, este important să observăm că cuvântul lege este folosit în sens dublu în acest pasaj. Într-un număr mare de exemple se referă desigur la Legea lui Dumnezeu dată prin Moise. În versetele din Romani 7.2 și 3 avem însă „legea” soțului, în Romani 7.21 avem „Legea”, în versetele 23 și 25 avem „o altă lege”, „legea minții mele” și „legea păcatului”. În aceste cazuri cuvântul este evident folosit pentru a descrie o putere sau o autoritate, care lucrează regulat într-o direcția prescrisă: în exact același sens în care noi folosim cuvântul atunci când vorbim despre „legi naturale”.

Dacă mai citim încă o dată versetele citate și înlocuim cuvântul „lege” prin „putere de dirijare sau de stăpânire”, putem înțelege puțin mai clar ce vrea apostolul să spună. Să luăm versetul 23. Duhul nostru ar trebui să fie pentru fiecare din noi puterea conducătoare: trupurile noastre ar trebui ținute în supunere. Aceasta ar trebui să fie așa la aceia al căror duh a fost reînnoit prin puterea lui Dumnezeu. Însă noi trebuie să ținem seama de păcatul care dorește să stăpânească mădularele noastre. Această realitate gravă trebuie privită în ochi și învățată prin experiență, că păcatul, dacă noi suntem lăsați în seama noastră, se dovedește ca putere mai mare, preia domnia și ne ține în captivitate.

Versetul 24

Romani 7.24: O, nenorocit om ce sunt! Cine mă va elibera din acest trup al morții?

Nu este de mirare dacă apostolul amintindu-și de aceasta strigă plin de chinuri: „O, nenorocit om ce sunt!” Cu siguranță și noi cunoaștem acest sentiment nenorocit de suferință. Noi ne-am putea compara cu necazul chinuitor al unui pescăruș care de la cap și până la coadă este acoperit cu uleiul murdar curs din motoarele vapoarelor. Legea îngrozitoare a uleiului lipicios împiedică ca legea lui și legea fizică pentru zborul în aer să se impună! Și cine să-l salveze? În sine însuși el nu are nici o putere. Dacă cineva nu-l prinde și nu-l curăță, el trebuie să moară.

Versetul 24 conține nu numai strigătul chinuitor, ci și întrebarea importantă: „Cine mă va elibera?” Formularea acestei întrebări este importantă. În partea anterioară a acestei relatări, atunci când vorbitorul a trecut prin acele experiențe, așa cum de exemplu sunt descrise în versetele din Romani 7.14-19, această întrebare ar fi fost de forma: „Cum mă voi salva?” Atunci el căuta încă un mijloc de ajutor în sine însuși, care ar putea aduce salvarea, dar această căutare era zadarnică. Acum el începe să caute un salvator în afara lui.

Versetul 25

Romani 7.25: Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Astfel deci eu însumi, cu mintea, slujesc legii lui Dumnezeu, dar, cu carnea, legii păcatului.

Dacă nu numai încrederea în noi înșine ci și acea speranță în noi înșine a fost zguduită, atunci am făcut un pas mare înainte. Inevitabil nu mai privim în noi înșine, ci în afară. La început probabil căutăm numai ajutor și de aceea privim în direcție greșită. Însă mai devreme sau mai târziu descoperim că noi nu de ajutor avem nevoie, ci mai degrabă avem neapărată nevoie de eliberare printr-o putere, care nicidecum nu este a noastră. Atunci vom găsi foarte curând răspunsul la strigătul nostru. Eliberarea noastră este prin Isus Hristos, Domnul nostru, Dumnezeu fie lăudat pentru aceasta! El poate să ne elibereze atât din sclavia păcatului, cât și de vina păcatelor noastre.